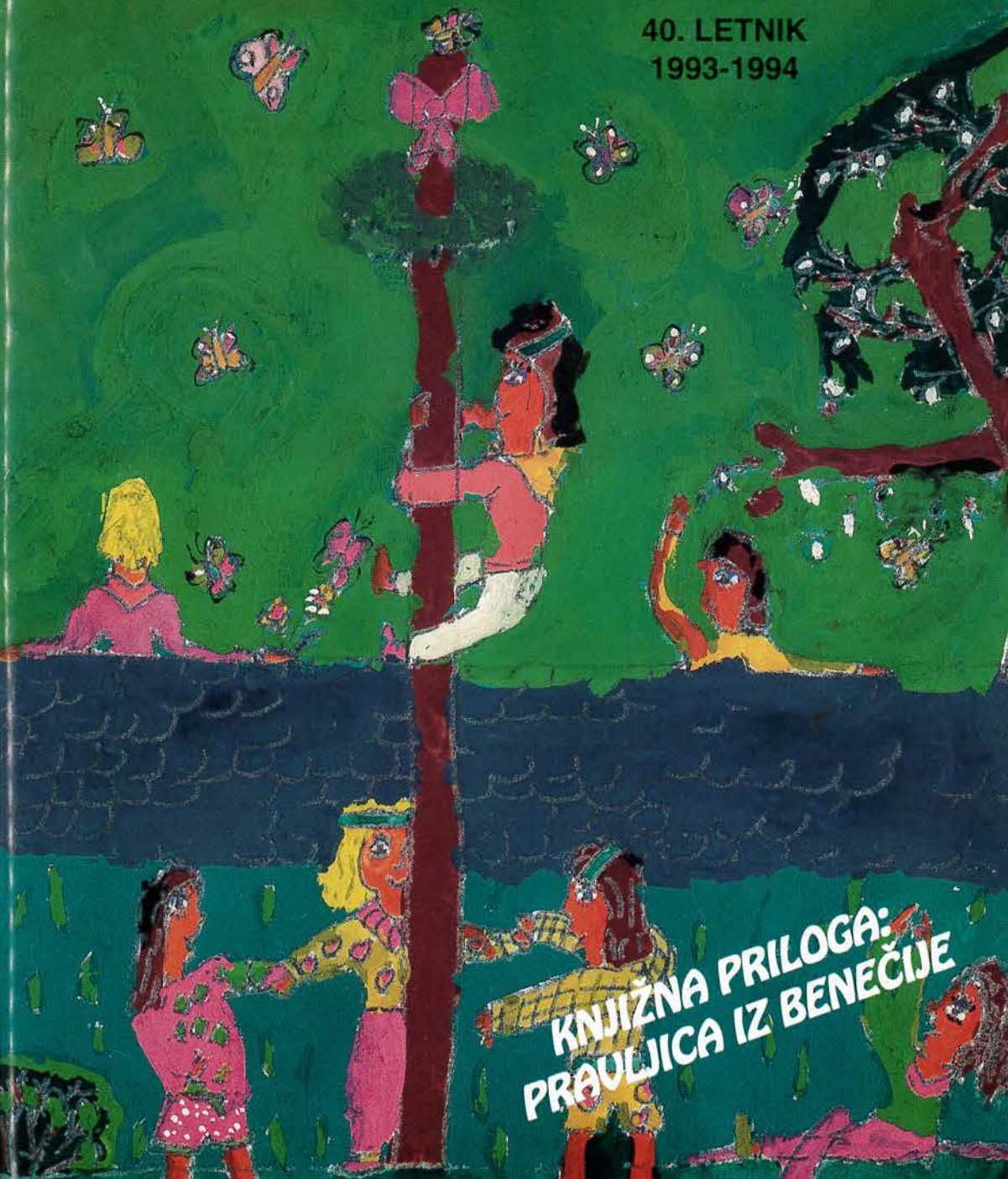

GALILEO

9-10

40. LETNIK
1993-1994

**KNJIŽNA PRILOGA:
PRAVLJICA IZ BENEČIJE**

MLADINSKA REVIIJA
40. LETNIK 1993-94
MAJ-JUNI 1994
ŠTEVILKA 9-10

Naslovna stran:
Teja Peršolja, 3. c (1992-93)
OŠ Dobrovo v BRDIH

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina
Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak,
Magda Tavčar, Ksenija Majovski
Naslov uredništva: Galeb, Ul. dei Mon-
tecchi 6, 34137 Trst, telefon (040)
7796390 – Naročila in ekspedit:
7796600

Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart,
Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel.
(040) 772151

Naročnina (10 števil): 30.000 lir. Posa-
mezna številka 3.500 lir. Posamezna
številka v Republiki Sloveniji 240 tolarjev,
naročnina 2.000 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na so-
dišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954.
Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI
(Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Franci Lakovič: Mesec maj	1
Miroslav Košuta: Regratove lučke	2
Marko Kravos: Veliko in malo	4
Branko Žužek: Domača naloga	7
Marjan Tomšič: Strašno strašni strah	8
Tone Pavček: Repetent	12
Alenka Juvan: O zajčji matematiki, strašni lisici in še kaj...	14
Marko Kravos: Kdo nam krađe češnje	18
Vera Poljšak: Poletna križanka	19
Vojan Tihomir Arhar: Človek in živali	20
Neža Maurer: Naša soseda žaba Kvika	22
Berta Golob: Končertino za živalino	24
Božo Kos: Iz Lista za radovedne Petka	26
Peter Furlan: Ronč in Brenč	27
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji	28
Šolarji pišejo	29
Jože Petelin: Križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 7, 22-23), Barbara Boneta (str. 21), Marjanca Jemec-Božič (str. 2-3), Mojca Cerjak (str. 1), Veno Dolenc (str. 28), Peter Furlan (str. 27), Leo Korelc (str. 32), Božo Kos (str. 26), Marjan Manček (str. 25), Jasna Merkù (str. 8, 11), Klavdij Palčič (str. 4-6, 13), Magda Tavčar (str. 15-17, 18, 19, zadnja stran platnice).

FRANCI LAKOVIČ

Mesec maj

Mesec maj je jutro mlado,
češnja prva rdeči,
let metuljev nad livado,
smeh prisrčen med ljudmi.

Maj je rose lesketanje,
potok čist, ki žubori,
maj so vse mladostne sanje,
ko srce nam zadrhti.

Maj je ptica, ki prepeva,
travnik z rožami odet,
sonce toplo, ki ogreva
z žarki svojimi ves svet.

Maj takrat je, ko bi radi
dali drugim, kar je v nas,
je najlepši del pomladi,
časov vseh najlepši čas.

Narisala MOJCA CERJAK

Regratove lučke

Regratove lučke svetijo vetru,
kadar v temi zgubljeno tava,
kažejo mu, kje rase asfalt
in kje še zmeraj rase trava.

Regratovim lučkam se veter smili
pa se z njim podajo na pot,
da mu lahko posvetijo v sili
in ga obvarjejo zablod.

Včasih pa veter ostaja z otroki
in cele dneve skupaj vršijo,
takrat po travnikih z lučkami v rōki
vsi presvetljeni letijo.

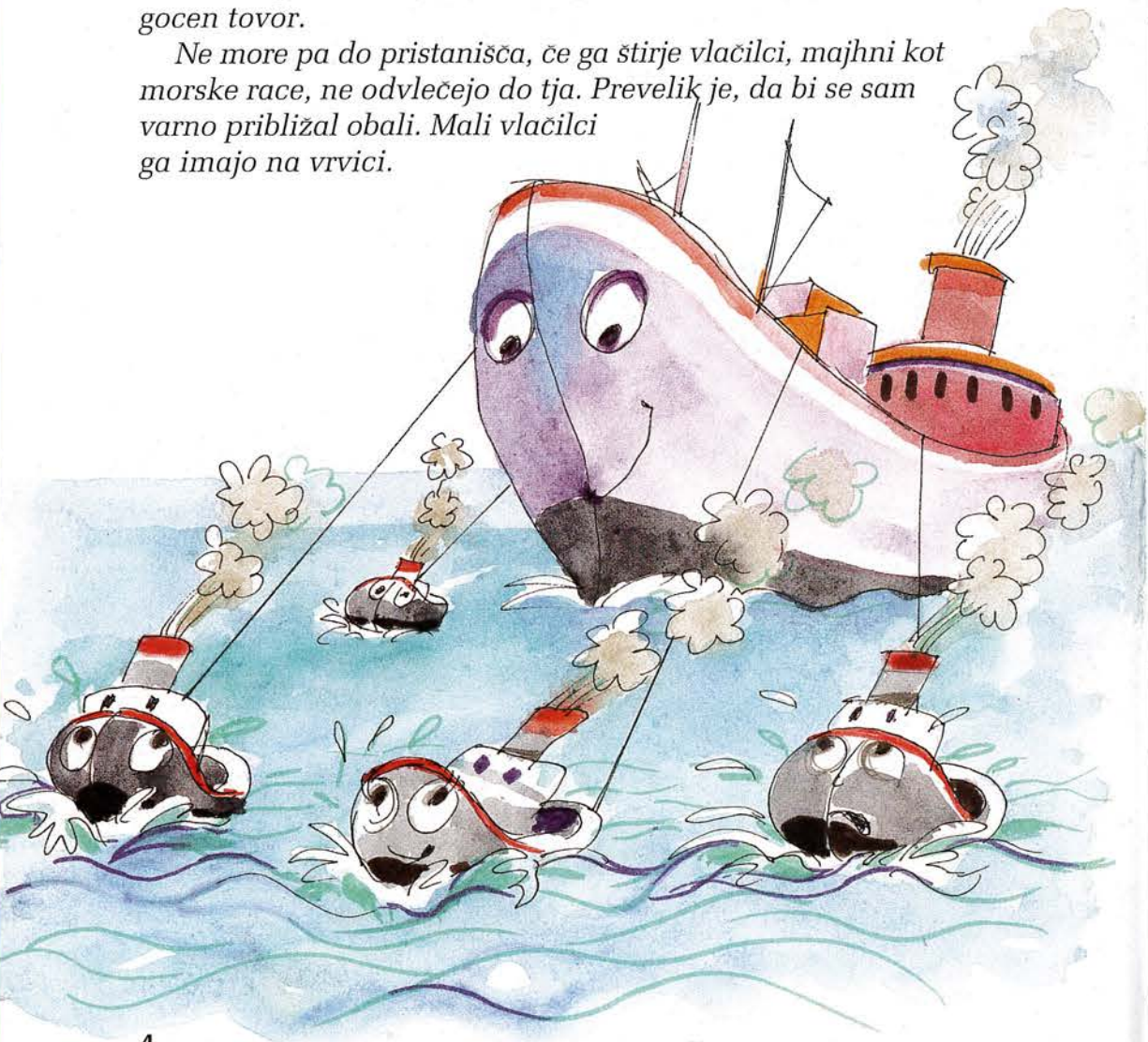

Veliko in malo

I.

Orjaski tanker na morju, tako velik, da mu noben vihar ne more do zivega. Važen je tudi, ker prevaža neznansko velik in dragocen tovor.

Ne more pa do pristanišča, če ga štirje vlačilci, majhni kot morske race, ne odvedejo do tja. Prevelik je, da bi se sam varno približal obali. Mali vlačilci ga imajo na vrvici.

II.

Lepa rumena in zelo velika buča na polju je sijala od ponosa. "Phhh! Prazna buča!" se ji je posmehoval lešnik: "Jaz sem visoko na veji in poln jedrca."

Še isti dan je poljska miška zvirtala luknjo v bučo. V njeni notranjosti si je uredila prijazno hiško in se je imela polno semenja za čez zimo.

Še isti dan je prilezel do lešnika črvicek in zlezal vanj, tako da je postal piškav, prazen in brez moči. Padel je z veje, in konec.

Napuh ne gleda na velikost ampak zleze kamorkoli. To, kar je onemu prazno, je lahko drugemu dom.

III.

Dojenček joče, kriči, in vsi okrog njega ga pestvajo in mu prepevajo. Se pokaka in ga previjejo, se nakremži in mu dajo piti, udari koga po nosu ali ga ugrizne v prst in vsi okrog njega veselo vzklikajo: Ooooo, kako je močen!

Pri najmanjših je vse lepo in prav, vedno jih imamo vsi radi. Zakaj smo sploh zrasli?

Da bi tudi dojenčki in vsi malčki, ki pridejo za nami, imeli koga, da jih bo razvajal. Oni nam to vračajo tako, da nas imajo radi. Tako radi nas imajo, da brez nas nič ne morejo. To je to.

In s svojim zgledom nas učijo, da moraš biti čisto majhen, če hočeš imeti koga rad.

Včasih se kdo napravi tako majhnega, da je premajhen in niti ne opazimo, če je žejen, lačen, če ga boli trebuh ali pa bi hotel samo malo v mamino naročje.

Pazite, da kakega takega mimogrede ne pohodite.

Domača naloga

**Náš hišni muc je maček.
A miši ne lovi.
Zato, ker je lenuhar,
rad dremlje in leži.**

**Je mehek kakor polhek.
Umiva se kar sam.
Kadar ni poreden,
si ga v naročje dam.**

**Muc hodi le po štirih.
Za hojo ima tace.
Ima oči in gobček,
ušesa, rep, muštace.**

**Le spodaj po trebuhu
moj ljubi muc je bel.
In čudno: še nikoli
mladičev ni imel!**

Strašno strašni strah

Stanovali smo v srednjeveškem gradu in, kot vam je znano, je v starih gradovih vse polno strahov. Angleži pravijo, da so to duhovi in imajo o njih napisanih mnogo knjig. Nekateri duhovi so suhi, drugi debe-

li, nekateri dobrodušni, drugi hudobni...

Tam, v tistem gradu, so bile lesene stopnice, za njimi pa velika, bela stena. Bilo je nekega poznega popoldneva, ko se je mrak že plazil v kote. Grem takole brezskrbno skozi obokano kuhinjo, primem za kljuko in odprem vrata v drugi prostor, kjer so bile tiste stopnice in bela stena. Odprem jih in pozabim zapreti, kot vedno. Naredim dva koraka, ko se na beli steni, tik pred mano, nekaj zabliska. Pogledam gor in pod stropom uzrem obraz. Bil je bled, koščen, oči pa so mu žarele kot dva goreča oglja. Hotel sem zakričati, zatliti, hotel sem pobegniti, pa nisem mogel iz grla spraviti niti piska in nisem mogel premakniti noge niti za centimeter. Okamenel sem.

Buljil sem v obraz, buljil, najbrž so bile moje

oči velike za pol glave. Strah na zidu je premikal ustnice, govoril je, vendar nisem slišal niti besedice – a razumel sem vse. To je trajalo kakšno minuto, nato je obraz potemnel in izginil kakor slika z ekrana, ko ugasnemo televizor. Takoj, ko je mrknil, sem spet oživel in kakor blisk švignil nazaj skozi vrata. Kakšna sreča, da sem jih pustil odprta!

Ne spominjam se, kaj mi je duh govoril, res se ne spominjam, niti besedice. Takrat, ko je odpiral usta, sem vse razumel, ko pa je izginil, sem vse pozabil. Potem sem se mučil in mučil, da bi priklical njegove besede, toda zaman. Strašno!

Grajski duh se mi je prikazal še dvakrat, vsakokrat na drugem koncu gradu in vsakič mi je spet nekaj govoril. Kakor riba je odpiral usta in jaz sem ga razu-

mel, potem pa takoj spet vse pozabil.

Povedal sem mami, kaj se mi prikazuje. Prvič je zamahnila z roko, češ neumnosti. Drugič me je zamišljeno gledala. Ko pa se je duh prikazal tretjič, me je odpeljala k zdravniku. Možakar me je spraševal, poslušal, spraševal, nazadnje pa rekel:

“Fant ima halucinacije.”

Takrat sem prvič slišal za to skrivnostno besedo in čudno, takoj sem si jo zapomnil. No, halucinacij, po naše prividov, potem nisem več imel, ker sem moral požirati tablete za živce.

Toda, čeprav me je bilo strašno strah tistega obraza, sem ga na poseben način vzljubil, in vsakič sem se ga manj bal. Zato mi je bilo potem kar žal, ker se je ustrašil in se ni upal več prikazati.

Kdo je bil ta obraz? Mislim, da je bil grajski duh,

eden od grajskih duhov, kajti vsak grad ima najmanj tri duhove, nekateri tudi trideset, odvisno od starosti gradu.

Tako je s tem strašno strašnim strahom, ki je znotraj votel, zunaj ga pa nič ni. Tako pravijo odrasli, ki itak nič ne vedo in vedno vse pokvariyo. Mi otroci pa vemo, da strah je, strašen strah ima lahko debelo glavo ali pa glave sploh nima in je le bela lobanja, kakor smo jo videli grajski otroci, ko smo se plazili po tistem rovu...

Toda to je že druga zgodba, ki jo bom povedal, ko se bo tretjič zdebela luna.

Zdaj pa moram končati, ker noben strah ne sme biti preveč strašen, sicer nam ne da ponoči miru in spimo divje, se pravi: zbrčamo odejo s postelje, kar materam ni prav nič všeč.

Repetent

*Vida iz sedmega A,
faca, da kap te zadane!
mi vzela je pol srca,
a sam sem ji dal preostanek.*

*Bila je lepša od vseh pesmi in proz
s katerekoli knjižne police.
Potem pa – kakor neumen štos –
me je treščilo v lice:*

*Moj najboljši frend
mi jo je speljal pred nosom.
Zdaj se kot slab repetent –
ponovno z usodo kosam,*

*da jo dobim nazaj,
če ne zlepa pa zgrda,
sicer se mi – bog ne daj! –
zares še utrگا.*

O zajčji matematiki, strašni lisici in še kaj...

Bilo je sveže mlado jutro. Na nebu je že mežikalo jutranje sonce in čakalo na mlade prijatelje, da se prebude in jim bo zaklicalo kaj lepega v pozdrav. Zajček Dolgouhelj je danes prav dobro in trdno spal. Res se mu prav nič ni dalo vstati iz tople postelje. Mama ga je klicala in klicala in zajtrk se je že kadil na mizi:

“Daj, vstani Dolgouhelj! Vroče mleko je na mizi in čisto sveža detelja čaka nate na krožniku,” je rekla mama, ko je vstopila v njegovo sobo.

“Ja, ooh, ja, saj bom vstal. Samo še malo, da odsanjam tole zgodbo do konca, ooh...”

“Zdaj pa je res že zadosti. Zamudil boš šolo,” je rekla mama Zajklja z že strožjim glasom. In tako se je Dolgouhelj le skobacal iz tople postelje in odskakljal v kuhinjo. Med pitjem mleka pa je mamo spraševal vse-mogoče, da bi se zajtrk vsaj malo zavlekel in bi morda vsaj malo, čisto majčkeno, zamudil šolo. Namreč danes so imeli prvo uro zajčjo matematiko. In kdo, lepo vas prosim, bo prešteval vseh tistih tristotisoč in še več trav in petstosedeminpetdeset detelj in potem šestoose-

mindvajset storžev in oh, kaj vem, kaj še vse so imeli pri zajčji matematiki.

“Mama, kje pa je očka? Kaj še spi?” je vprašal Dolgouhelj.

“Ne, ne. Očka je vstal danes že zelo zgodaj, ko si ti še pridno sanjal o sladkem korenju in o zeljnati glavi. Šel je na službeno potovanje v deželo Rjavih zajcev.”

Oh, že spet,” je zazajčkal Dolgouhelj.

“Kdaj pa se vrne?”

“Čez štirinajst dni”, je odgovarjala svojemu malemu radovednežu mama.

“Kaj praviš, mama, ali bi šel tudi jaz lahko kdaj z očkom na službeno potovanje?”

“Seveda, ko boš velik.”

“Ja, kdaj pa bom velik maaaa?” je še naprej spraševal zajček in si silno želel, da bi ura tekla vsaj tri zajčje minute hitreje.

“Če boš pridno jedel in spil veliko mleka, bo to prav kmalu,” je odgovarjala mama.

“Ja kdaj pa bo ta kmalu? Kolikokrat bom šel še spat?”

“Poslušaj, mali! Ali se ti ne zdi,

da bi moral ti malo v šolo," je zdaj na lepem rekla mama Zajklja.

"Aja, a v šolo? Aja, ali je že toliko ura? A, v šolo misliš, da bi že moral? Ja, no, saj že grem," je poskušal zajček vsaj še malo podaljšati zajtrk. Rad ali nerad, si je oprtal torbo in vzel pisan dežnik.

"Čemu ti bo pa dežnik, tega pa res ne vem," je zaklicala za njim Zajklja.

"Da mi ne bo vroče," je zaklical mali. V resnici pa ga je bilo sram pred soncem, ker je tako dolgo spal. Zajčja šola je bila oddaljena kakih petsto dobrih zajčjih skokov. Dolgouhelj se je trudil, da bi bili čim manjši, tako da bi zamudil tisto grozno matematiko.

"Ko bi bile vsaj tiste trave in detelje mimo, pa bi jo kar dobro odnesel," je razmišljal in že se je znašel pred šolskimi vrati. Malo se je tresel in priznati si je moral, da ga je takole z zajčjimi očmi pogledano, kar malo strah.

"No," si je rekel, "ali smo zajci ali nismo," globoko vdihnil in odprl velika šolska vrata. Preden je vstopil v svoj razred je zopet malo počakal, dolgi uhlji so se mu od napetosti postavili pokonci in za pogum si je še enkrat postavil vprašanje, "Ali smo čisto zares zajci ali ne," potrkal in vstopil.

"Ja, Dolgouhelj, kje pa ti tako dolgo hodiš?" je vprašal učitelj zajec Belopik.

"Hm, ja, oprostite, učitelj. Veste, srečal sem grooozno lisico. Skoraj me je požrla. Saj veste, to je tista, veste učitelj, o kateri je prejšnji teden pisalo v zajčjem časopisu Zajčkodnevnik. Meni se je zdela tako strašna, da sem skoraj umrl od strahu, toda sem si rekel, ali smo zajci, in jo ugriznil v rep." Ves razred je postavil uhlje čisto pokonci in široko odprl oči, da jim ne bi kaj pobegnilo. Učitelj zajec pa je razmišljal, le odkod mu je ta lisica tako znana. Dolgouhelj je pripovedoval:

"Imela je ogromne tace in takooo velike zobe."

"Dolgouhelj, Dolgouhelj, tvoj smrček je čisto mehak," je potipal učitelj Dolgouhlju smrček.

"Nne, rres sem jo srečal."

"Ja kdaj pa si jo srečal?"

"Ja, ja, ob osmih."

"To pa ne bo držalo, kajti ta tvoja lisica je že včeraj odpotovala na drugi konec sveta. Tako so danes zjutraj sporočili po zajčjem radiu," je rekel učitelj.

Zajčka je bilo sram in je priznal, da je zamudil, ker se je tako bal matematike.

"Vidiš", je rekel učitelj, "laž ima kratke noge, resnica se vedno izve. Zdaj pa sedi in pridno poslušaj. Ponovili bomo vso snov, tako da boste prihodnjič vsi znali preštovati deteljo, trave, storže in vse, kar je pomembno v zajčjem življenju."

Človek in živali

Petelin, pes in konj so tavalni brez dela. Proti večeru so naleteli na človeka.

“Kam ste namenjeni?” je vprašal človek.

“Delo iščemo,” so odgovorile živali. “Nas vzameš v službo?”

“Kaj pa znate?” je zopet vprašal človek in si popravil klobuk.

“Jaz te bom vsako jutro zgodaj zbudil,” je zakikirikal petelin.

“Zvesto ti bom čuval hišo in odganjal potepuhe,” je zalajal pes.

“Vlačil ti bom plug in brano; lahko me boš tudi zajezdil, če boš utrujen,” je zarezgetal konj.

“Prav,” je pristal človek. “Vzamem vas. Pojdite z menoj!”

Med potjo proti človekovemu domu so srečali še mlado opico.

“Si tudi ti brez dela?” je bil radoveden človek in jo z ostrim pogledom premeril od glave do nog.

“Tudi,” je zavreščala opica. “Zelo sem že lačna. Ves dan nisem nič jedla. Grem lahko s teboj?”

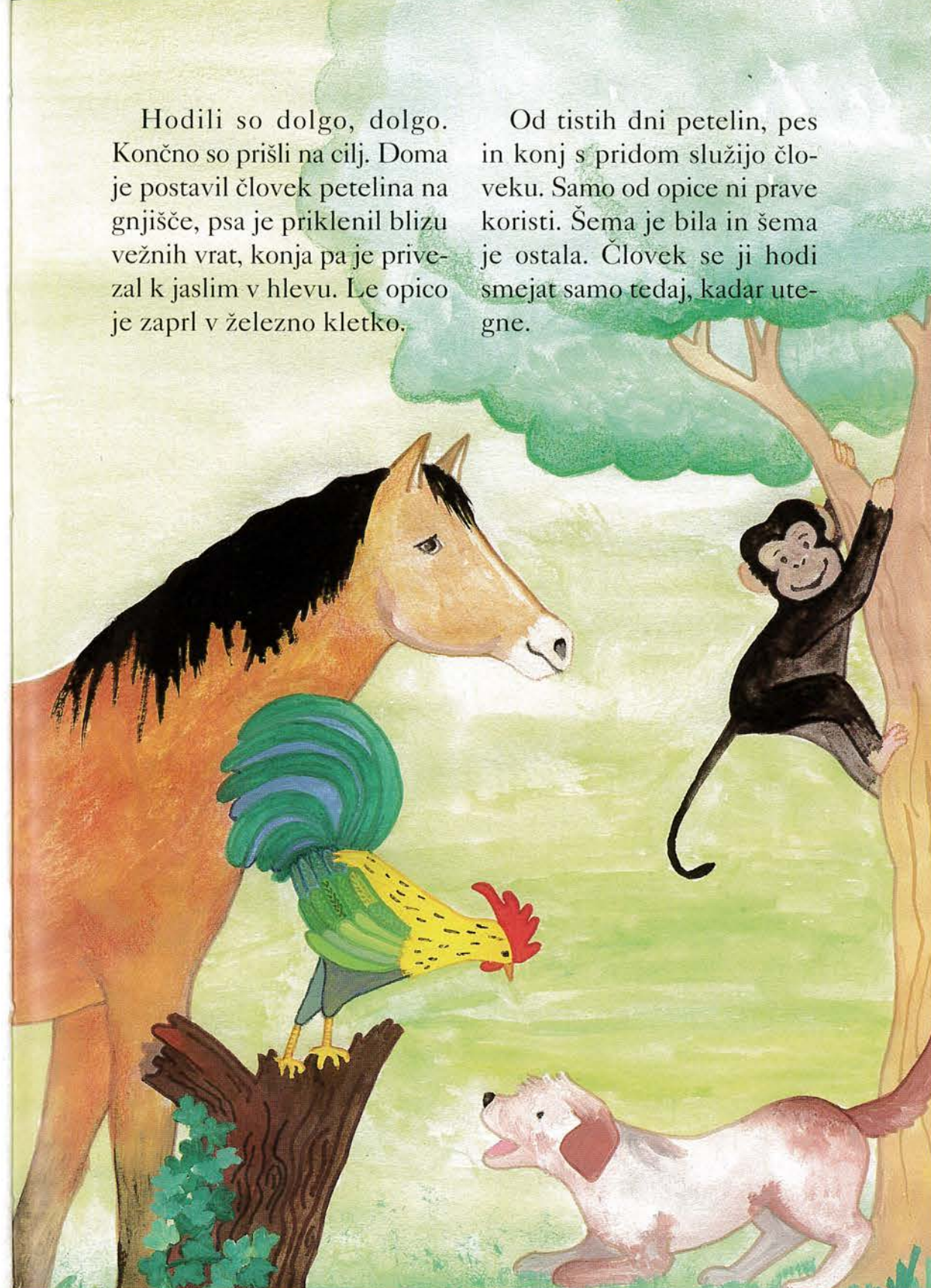
“Vsi ti, ki so tukaj, nekaj znajo. Znaš tudi ti kaj?” se je pozanimal človek.

“Žal, nič ne znam,” je odvrnila opica. “Sem pa polna vsakovrstnih norčij in te bom odlično zabavala. Lahko mi verjameš, da ti ob meni ne bo nikoli dolgčas.”

“Dobro, naj bo!” je priki-mal človek. “Tudi tebe vzamem. Zdaj pa brž krenimo na moj dom!”

Hodili so dolgo, dolgo. Končno so prišli na cilj. Doma je postavil človek petelina na gnjišče, psa je priklenil blizu vežnih vrat, konja pa je privezal k jaslim v hlevu. Le opico je zaprl v železno kletko.

Od tistih dni petelin, pes in konj s pridom služijo človeku. Samo od opice ni prave koristi. Šema je bila in šema je ostala. Človek se ji hodi smejati samo tedaj, kadar utegne.

Naša soseda žaba Kvika

V sedmem nadstropju živimo in naša soseda je žaba Kvika. Zelo je prijazna in nas včasih povabi na kakšno praznovanje.

Ima lepo in zanimivo stanovanje. Sprejemnica in spalnica sta v kopalnici. Posedemo na stole, na tri-nožec, pručko – Kvika pa na rob polne kopalne kadi. Le kadar dežuje, se Kvika srečna preteguje in prepeva na nepokritem balkonu, mi pa sedimo na tleh v njeni kuhinji in se sladkamo z eno od treh vrst najboljših močvirskih tulipanov.

Kvika razklada in reglja, kako pojde v svojo hišico tja daleč, onkraj vseh streh in dimnikov, stran od semaforjev in cest... Tam se razteza pravljичno močvirje s tremi bilijoni komarjev, tri tisoč ptiči in trikrat tri tisoč žabami. Kvika ima hišico pod prastaro vrbo in na njeni korenini pomol za odskok v bazen. Od pomladi pa dokler ne pride jesen, se tam sonči, plava, prepeva...

“Oh, kvi-kvak, koncerti s komarji, ob luninih nočeh so najslajši...”

Kvika ne razume, kako da imajo ljudje rajši morje kot močvirje. Njene zlatkaste oči otožno zrejo v daljno obzorje: tam je njen rojstni kraj. Da bi imela krila, to bi zletela domov. V stolpnici živi samo zato, ker ne ljubi dolgega zimskega spanja v blatnem močvirskem dnu. Tu ima centralno in k

sreči tudi svoje prevozno sredstvo: ni avtomobil, ne vlak, ne letalo, ne kočija, ne rikša – je košara dobrega soseda. Mlad je, živahen, krepak in vsako pomlad hodi k močvirju opazovat nežen žabji mrest. No, jeseni gre pač po Kviko.

Nekateri se mu smejejo, češ da ima rajši žabje regljanje kot radio.

Vsak ima svoj okus. Res pa je, da se vsi razveselimo, ko se hkrati z otožnim dežjem v stolpnici oglasi Kvikino radoživo regljanje.

Končertino di živalino

Murenček Čurimuri je sklenil, da bo sestavil živalski orkester. Šlo mu je na živce, da se živali zabavajo vsaka po svoje. Zakaj ne bi skupaj nastopili na kaki prireditvi ali pa na živalski svatbi.

Že na začetku so nastopile težave. Sova je rekla, naj jo podnevi pustijo lepo pri miru, ker takrat spi. Takoj so se oglasile še druge živali. Začele so razlagati svoje navade. Sraka je bila dolgo časa tiho – le kako je to zmožla – ko pa se je oglasila, je prevpila vse živali in napravila red, kar je prav nenavadno.

Čurimuri je rekel, da mora najprej preskusiti glasove. Živali so se začele oglašati: slavček je zagostolel, lastovka je zaščebetala, kos je zažvižgal, golob in grlica sta zagrulila, vrabec je začivkal, petelin zakikirikal, vrana zakrakala.

V drugi vrsti je zarigal osel. Konj je zahrzhal, krava zamukala, prašič zakrulil, koza zameketala, pes zalajal, maček zamijavkal, miška tenko zacvilila.

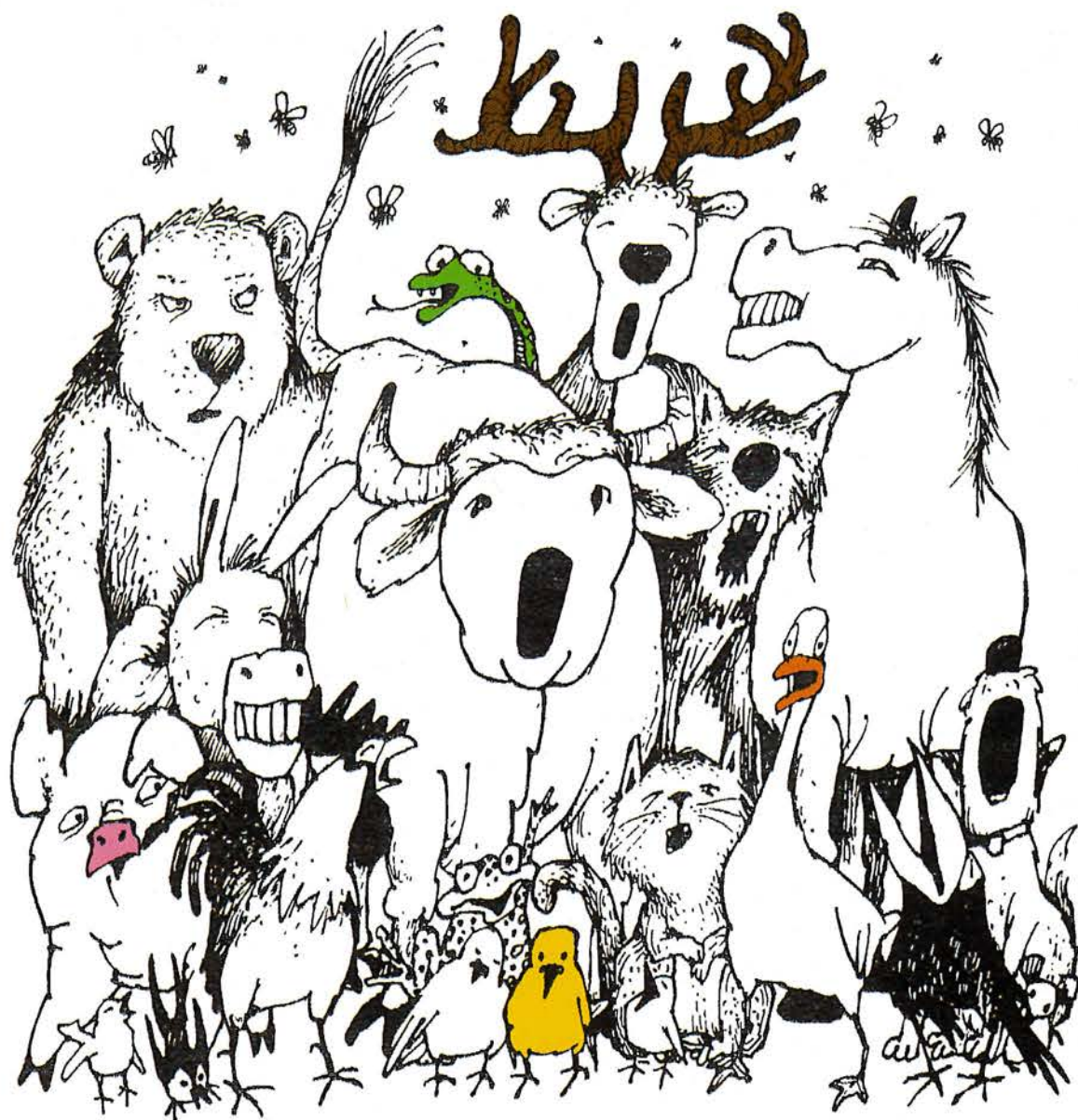
V tretji vrsti je zatulil volk, zabrundal medved, zarukal jelen. Nato je zasikala kača. Čebele so mehko zabrenčale. Žaba je zakvakala zelo odločno, ker je bila prepričana, da je daleč najboljša pevka.

Čurimuri je rekel:

“Ne vem, kako bo šlo v zboru.”

Nastala je taka zmešnjava glasov, da so ptice pevke popadale v nezavest, Čurimurčku pa je počil bobenček.

Doslej se še nikomur ni posrečilo uglasiti živalskega orkestra. Besede za živalsko oglašanje so pa vseeno zanimive.

Pobarvajte sami

Jz Lista za radovedne PETKA

KRIŽANKA Z URO

ČE NI ZASEDENO, JE
TO KAR SE JEŠ, JE
PAMETEN ČLOVEK
PL.V.TK.
ZADNJI DEL LADJE
SUHA TRAVA
DIH ①
STOJ!

KAJ SE BO ZGODILO V NOČI MED 26. IN 27. MARCEM?
ŠE PREJŠNJI DAN JE BILA URA
ZDAJ PA BO ŽE

KIS
TEK ČEZ ... IN STRN
STRD
9

KUŽA NOSI

UGANI: ČE IZPULJIŠ ŠTIRI JI LASE, GLASU VEČ NE DOBIŠ IZ NJE.

Ronč in Brenč - Glavni odmor

KONČNO ODMOR! POSTAL SEM ŽE HUDO LAČEN!

JAZ PA ŽE ZELO UTRUJEN

HAM, HAM...

HOP, ...

RONČ, KA PA DELAŠ?

NIČ, ...

...DANES, SEM SE ODLOČIL, DA...

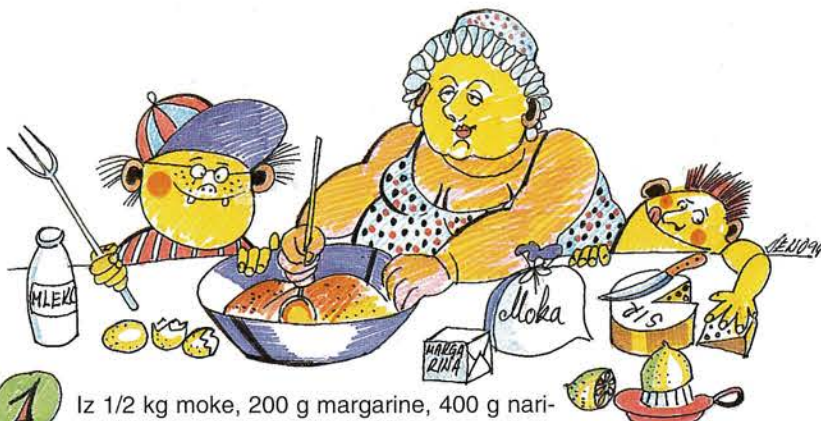
SI ZA GLAVNI ODMOR NAMESTO MALICE PRIVOŠČIM...

...NEKAJ POSEBNEGA.

Slani sirovi piškoti

Kaj ko bi za spremembo spekli slane piškote? Sladkim prav nič ne manjka, toda slani so nekaj posebnega. Namesto čipsa jih lahko grizljamo pred televizorjem. Lahko pa jih ponudimo starejšim tetam in stricem, ki ne smejo ali ne marajo jesti slaščic.

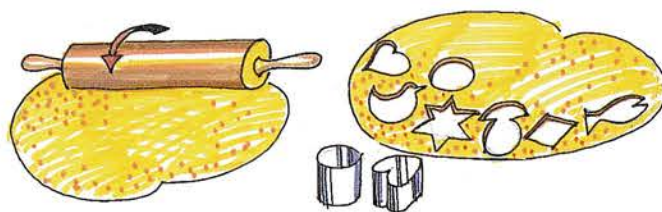
- 1** Iz 1/2 kg moke, 200 g margarine, 400 g nari-banega sira, 2 jajc, 1 žličke limoninega soka in malo mleka zamesimo testo.

2

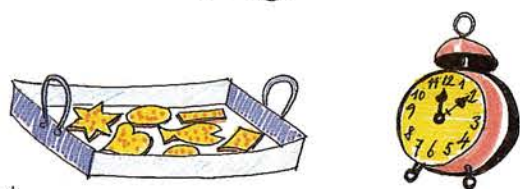
Zavijemo ga v alu-folijo in ga za eno uro postavimo v hladilnik.

3

Razvaljamo ga in iz njega iz-režemo piškote poljubnih oblik.

4

Pečemo pri 175°C približno deset minut.

šolarji pišejo

POZDRAVLJENA POMLAD

Učenci OŠ. Petra Butkoviča-Domna smo pozdravili pomlad z Otroškim di-
rendajem.

Tak je bil namreč naslov šolske prire-
ditve, ki smo jo priredili v Kulturnem
domu v Sovodnjah.

Najmlajši smo pozdravili pomlad z
recitalom Zidamo dan.

Zabavna je bila tudi lutkovna igrica o
strahu. Seveda se ga ni nihče bal, saj
vsi vemo, da je strah znotraj votel in
okrog ga nič ni.

Čudovito so se predstavili tudi malčki
otroškega vrta.

Vse pesmi, ki smo jih zapeli, so bile ve-
sele, kot se za pomlad spodobi.

Matija Milocco, 2. r
SOVODNJE OB SOČI

EKSKURZIJA V DOLINO GLINŠČICE

Od Boljunca do Botača je Dolina Glin-
ščice. Nad dolino se dvigata dve pobočji.
Osojna stran je prekrita z melišči. Na
meliščih rastejo bodičniki, ki so blazi-
naste rastline. Poleg bodičnika porašča
melišče še bilnica, ki ima dolge močne
korenine in piramidasta zvončnica. Med
skalami rastejo grmiči alpskega volči-
na. Kraški gozd poraščata v glavnem čr-
ni gaber in mali jesen. Razlika med nji-
ma je v tem, da ima črni gaber bolj tem-
no skorjo kot mali jesen. Pri Botaču se
reka Glinščica spusti v slapu za kakih 30
m navzdol in spodaj nastane tolmun. V
reki živita tudi potočni rak in krastača.

Vse to nam je povedala in pokazala
biologinja Damjana Ota, ki nas je spreml-
jala na ekskurziji. Pred vhomom v park
smo si ogledali ostanke rimskega vodo-
voda. Damjana nas je opozorila na tablo
z različnimi prepovedmi.

Hodili smo do Botača in nazaj. Po-
poldne pa smo se srečali z učenci in uč-
teljicami osnovne šole F. Venturini v
Boljuncu. Nazadnje smo si ogledali še ri-
bogojnico na Jami. Tudi na tej ekskurziji
smo se naučili marsikaj zanimivega.

Žiga Ražem, 3. r
OŠ Pinko Tomažič
TREBČE

IZLET V SLOVENIJO

S starši in učiteljicami smo odpotovali
na izlet v Slovenijo. Z avtobusom smo se
najprej odpeljali v Ljubljano. Med vožnjo
smo si pripovedovali smešnice, uganke
in peli pesmice. Tudi šofer je povedal
nekaj smešnic. Ko smo prišli v Ljublja-
no, smo se ustavili na Prešernovem trgu,
kjer stoji spomenik Franceta Prešerna.
Ogledali smo si Tromostovje in se pelja-
li na grad. S stolpa je bil lep razgled na
Ljubljano.

Najlepše je bilo v živalskem vrtu, kjer smo videli medvede, geparda, pumo, opice, zebre, pava, kače, slona, žirafa, levinjo... Najbolj so nam bili všeč kozorogi, ki so veselo skakali po skalovju. Domače živali smo si lahko od bliže pogledali, pobožali smo zajčke, hrčke in kozlička vzeli v naročje.

Nato smo šli v Vrbo, kjer se je leta 1800 rodil France Prešeren. Ogledali smo si pesnikovo rojstno hišo. Prostor v njej so majhni, videli smo črno kuhinjo, zibelko, knjigo s Prešernovim podpisom.

Po kosilu smo se igrali na nogometnem igrišču, vlekli vrv in tekmovali v odbojki.

Zvečer smo se vrnili domov. V avtobusu smo peli in se veselili. Bilo je zelo lepo!

Žiga Ražem in Aljaž Milič, 3. r
OŠ Pinko Tomažič
TREBČE

To smo mi: Metka, Veronika, Simon, Martina in Biserka

V ŽIVALSKEM VRTU V LJUBLJANI

Mi, otroci smo lahko vstopili v OTROŠKI ZOO, kjer smo se igrali z živalmi: kozlički, ovčkami, zajčki...

Dajali smo jim hrano, ki je bila zanje pripravljena. Kozliček, ki je na sliki, se je bal in zato je meketal. Pobožali smo ga in ga spustili, da je stekel k mami.

Biserka Cesar, 5. r
OŠ Pinko Tomažič
TREBČE

Te spise so napisali učenci 3. a OŠ Dobrovo v BRDIH

MOJA PRIJATELJICA

Moja prijateljica se imenuje Kristina. Je moja sošolka in sosedka. Ima svetle dolge lase in zelene oči. Je višja od mene. Oblači se športno. Najraje nosi hlače. Rada dela norčije. Včasih je muhasta. Brani me pred nagajivci. V šoli sva sedeli skupaj. Ob prostem času se veliko igra. S starši sva bili na Bledu. Rada ima živali. Včasih se tudi skregava. Na spor pa kmalu pozabiva. Imam jo zelo rada, kot da bi bila moja sestra.

Mojca Simčič

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Zobozdravnik je zdravnik, ki popravlja zobe. Tudi mi ga imamo na šoli. V zobni ambulanti skupaj z asistentko pregleda zobe. Ko imamo kakšno luknjo v zobku, nam najprej s svedom očisti zobe in potem nam naredi plombico. Jaz imam dobre zdrave zobke. Zobozdravnika se ne bojim in zato grem rada k njemu.

Ko mi je prvič vrtal zobek, sem si zapolnila melodijo vrtalnega stroja.

Mojca Stres

OPIS PORTRETA

Ko so me fotografirali, sem bil star deset mesecev.

Imel sem lepo okroglo glavo in na njej klobuček. Z velikimi rjavimi očmi sem začudeno gledal. Sredi obraza je tičal majhen nosek. Usta sem držal rahlo odprta in v njih prst.

Ko gledam to sliko, si ne morem misliti, da sem to jaz.

Aleš Simčič

MED DVEMA OGNJEMA

Igram se v šoli ob četrtkih proti 3. b razredu. Ta igra se imenuje Med dvema ognjema. Razdelimo se v dve skupini. Vsaka skupina izbere svojega mejača. Mejača gresta k žogi in zbirata, katera

skupina bo imela žogo. Potem se igra začne. Žogo moramo močno podajati proti nasprotniku. Ta jo mora ujeti ali se ji izogniti. Če te žoga zadene in je ne ujameš, si zbit. Paziti moraš tudi na prestopo. Za to igro je značilno tekanje sem ter tja. Tako se izogibamo žogi. Značilni so tudi močni zamahi z roko, ko mečemo žogo. Med igro sporočam koga naj soigralec zbije. Na koncu igre sem utrujen in zadovoljen, če zmagamo.

Kristjan Kavčič

ČLOVEK, NE JEZI SE

Včeraj sem s sestrično Nino in Majo igral igro, ki ji pravimo "Človek ne jezi se". Preden se začneš igrati, postaviš karton s polji. Ta igra ima figurice, ki jih premikamo. Figurice so v obliki štirih zajčkov, štirih muc, štirih lisic in štirih psov. Pri tej igri mečeš kocko. Na kocki so pike od ena do šest. Toliko pik kot pokaže kocka, za toliko polj premakneš figuro naprej. Ko se igra konča si žalosten ali vesel. Vesel je tisti, ki pride prvi s štirimi figurami v hišico.

Nejc Bužinel

TOČ Z ŽOGO

To igro se igra na dvorišču. Bolje je, če je na njem trava. V igri lahko sodeluje poljubno število igralcev. Določiti je treba igralca, ki bo imel žogo. Ta prične igro tako, da skuša z žogo zadeti druge igralce. Tisti, ki se žoge dotakne, jo pobere in sam nadaljuje z igro. Čimprej mora zadeti naslednjega. Igra se lahko tudi kleče ali leže. Takrat se ne sme vstajati. Dovoljeno je vstati, le ko je treba po žogo.

Igra je utrudljiva in te po njej pošteno bolijo mišice.

Filej Miha

MOJ BRATEC RIŠE

Ko moj bratec riše, nariše na list sonce, travnike, hiše, drevesa in potok. Riše na list vse, kar mu na misel pride.

Barva in barva dokler ni risba pobarvana. Potihem si šepeta: "Ta risba bo k mami šla."

Tjaša Kodermac

KOLEBNICA

Igrala sem se na domačem dvorišču. Čas za igro si vzamem proti večeru, ko že napišem domačo nalogo. Igram se s kolebnico. Na vsakem koncu ima ročaj. Te ročaje držim v roki in s kolebnico preskakujem. S kolebnico se igram za razvredilo pa tudi zato, da se razgibam. Na koncu igre sem sproščena, a tudi malo utrujena.

Mojca Simčič

MIKADO

Kupček enako dolgih lesenih paličic držimo z obema rokama. Nato jih spuštimo, da prosto padejo. Igro igramo na ravni površini. Ko se paličice razkropijo, jih pazljivo pobiramo eno po eno. Pobrana paličica ne sme premakniti druge paličice, sicer igro nadaljuje naslednji igralec. Vseh paličic je 41 in so različnoobarvane. Igralec na koncu igre prešteje točke. Tisti, ki ima več točk, je zmagovalec. Zelo sem vesel, če sem zmagovalec.

Vasja Kodermac

Nagrajeni risbici z lanskega natečaja za Galebove naslovnice:

Beti Sirk, 4. c
OŠ Dobrovo
v BRDIH

Ivan Šunjerga, 4. r.
OŠ "Karel Sirok"
DONADONI

Zeleni škrat je dal nekemu mladeniču, da izbira med bogastvom in srečo. Ta je pomislil: če izberem bogastvo, si bom lahko privoščil vsega in bom tudi srečen, ugleden, mogočen. Izbral je torej bogastvo in dobil velik kup zlatnikov. Kar naprej jih je štel, obračal in jih zlagal enega na drugega. Bilo jih je za kilometer visok steber, vsem na očeh – tako se mu je zdelo. Nikomur ni zaupal, nobenega prijatelja ni imel, ko pa je vedel, da zlato vsako srce zastrupi in podkupi. Od teh skrbi mu je zrasla dolga brada.

Okrog cekinov je dal zgraditi strašansko zidovje, vrata so imela dvanajst zapahov in štirideset stražarjev je dan in noč čuvalo zaklad in njegovega lastnika. Kot da mu ne bi lahko vojska ali zapravljiva žena vsega pogubila! Pa je imel srečo in se mu ni nič od tega zgodilo – dokler... Dokler se ni nekega dne spotaknil ob lastni bradi in nesrečno padel. Steber zlatnikov se je podrl in najvišji zlatnik mu je s kilometrske višine priletel na glavo. – Ubogi naš bogataš, zdaj pa imaš! Pokopali so ga z vsemi častmi in zlasti dediči so bili na pogrebu silno veseli.

Slovenski denarni zavodi v Italiji